

време. Най-после азъ го чуя, намѣря нѣкой човѣкъ, който да му оре, да му копае и да му пратя. И тогава той си казва: ето, Господъ ме послуша. Това нѣщо лесно мога да направя азъ. Защо? — Защото хора за работа все ще се намѣрятъ. Казвамъ на едного: слушай, колко искашъ да ти се плати, за да работишъ за онзи? — 100 лева. Хубаво, иди да работишъ! Азъ му изпращамъ тозъ човѣкъ, за да не безпокои Господа. На втория день стане, пакъ безпокои Господа. Пакъ пратя нѣкого. На третия день пакъ се моли. Този пжтъ вече не изпращамъ никого. Той си казва: а, днесъ молитвата ми не се чу! Не, у насъ такива моления не ставатъ, такива молитви не се приематъ! Зле се молимъ ние, съвременнитѣ хора. *Работата е едно благословение за насъ!* Да орешъ, да копаяшъ, да сѣешъ, да жънешъ, да работишъ, това е една привилегия! Ако ти мислишъ, че Господъ трѣбва да те освободи отъ ралото, отъ мотиката, зле разбирашъ законитѣ. Та ти още не си работилъ! По малко ще работишъ! Тѣй е казано. Ти като влѣзешъ въ училището, изведнѣжъ нѣма да свършишъ всичката си работа! По малко, по малко. Днесъ малко, утре малко и т. н. Ама, казва нѣкой, азъ искамъ изведнѣжъ да стана чистъ и святъ човѣкъ! — Не може икведнѣжъ. Днесъ ще бждешъ една вощена свѣщъ, утре ще бждешъ две вощени свѣщи, на третия день ще бждешъ три вощени свѣщи и следъ време ще имашъ свѣтлината